

yerde Karahanlı Subaşı Tegin'i bozguna uğratarak çok sayıda kumandan ve askeri esir aldılar (1003). Daha sonra İlig Han Nasr'ı mağlûp ettikleri gibi ertesi yıl da Karahanlılar karşısında aynı şekilde zafer kazandılar (1004). Arslan, babası Selçuk'un 1009'a doğru Cend'de ölmesi üzerine, Yabgu unvanıyla ailenin başına geçti. Karahanlı Hükümdarı İlig Han Nasr 1012 yılında öldü; Arslan Yabgu aynı aileye mensup olan Ali Tegin ile anlaşma yaptı ve bu anlaşmaya karşı çıkan Karahanlı İlig Han Muhammed b. Ali'yi bozguna uğrattı. Ali Tegin Arslan Yabgu'nun desteğiyle Buhara'ya hâkim oldu (411/1020-21). Bu sayede dikkatleri üzerine çeken Arslan Yabgu giderek kuvvet kazanınca, endişeye kapılan Karahanlı Hükümdarı Yüsf Kadir Han ile Gazneli Sultan Mahmud 1025 yılında "bütün İran ve Turan meseleleri"ni görüştükları meşhur Mâverâünnehir mülâkatında Arslan Yabgu idaresindeki Selçuklular'a karşı gerekli tedbirleri almayı, onları Türkistan ve Mâverâünnehir'den uzaklaştırıp Horasan'a sürmeyi kararlaştırdılar. Onlara mukavemet edemeyeceğini bilen Arslan Yabgu ile müttefiki Ali Tegin bu sırada çöllere çekilmişlerdi. Gazneli Mahmud mertliği, savaşçılığı ve yıldırım hızıyla düşman üzerine saldırmaları gibi meziyetleri sebebiyle herkesin çekindiği Arslan Yabgu'yu yakalamak için hileye başvurdu. Bir ziyafet için Semerkant'a çağırıldığı Arslan Yabgu'yu oğlu Kutalmış ve bazı arkadaşlarıyla birlikte tevkif ederek Kâlinçar Kalesi'nde hapsedti. Ona bağlı çok sayıda Türkmen'i de öldürttü, geri kalanlar da başsız vaziyette çeşitli yerlere dağıldılar (1025).

Arslan Yabgu'nun tevkifiyle ön plana geçen Tuğrul ve Çağrı beyler, 1030'da Gazneli Mahmud'un ölümü üzerine yerine geçen oğlu Mesud'a haber gönderip kendisine itaat arzettiklerini bildirdiler ve Arslan Yabgu'nun serbest bırakılmasını istediler. Sultan Mesud bu teklifi kabul edip Arslan Yabgu'yu Belh'e getirdi ve ona yeğenlerine bozgunculuktan vazgeçmelerini söylemesini emretti. Arslan Yabgu da Tuğrul Bey, Çağrı Bey ve Mûsâ Yabgu'ya haber gönderip Sultan Mesud'un buyruğunu ilettili. Ayrıca elçiyle bir "biz" (dikiş âleti) gönderip onu yeğenlerine vermesini istedi. Elçi mesajı tebliğ edip şifre mahiyetindeki "biz"i teslim edince onlar yeniden karışıklık çıkarmaya başladılar. Bunun üzerine Sultan Mesud Arslan Yabgu'yu

tekrar hapse attı. Türkmenler'in onu kurtarma teşebbüsleri sonuçsuz kaldı. Yalnız oğlu Kutalmış bir fırsatını bulup hapishaneden kaçtı ve Buhara'ya döndü. Arslan Yabgu yedi yıl kaldığı hapishanede öldü. Ona bağlı Oğuzlar (Yabgular, Yavgıyyân) Yağmur, Kızıl, Boğa, Göktaş ve Anasoğlu adlı beylerin idaresinde faaliyetlerini sürdürmekle beraber Gazneli kuvvetleri karşısında dağıldılar ve büyük sıkıntılara düştüler. Bütün bunlara rağmen yine de ümitlerini kaybetmediler ve Arslan Yabgu'nun torunu Kutalmışoğlu Süleyman Şah'ın etrafında toplanarak Anadolu Selçuklu Devleti'ni kurdular.

BİBLİYOGRAFYA :

Ahbârü'd-deuleti's-Selçukîyye (Lugal), s. 2, 3; Râvendî, *Râhatî's-sudâr* (trc. Ahmed Ateş), Ankara 1960, I, 64, 85, 91, 101; İbnü'l-Esir, *el-Kâmil*, IX, 377, 379, 474, 475, 479; Reşidüddin, *Câmi' u't-tevârih* (nşr. Ahmed Ateş), Ankara 1960, II, 5, 7, 11, 18; W. Barthold, *Turkestan Down to the Mongol Invasion*, London 1928, s. 280, 285; Muhammed Nâzım, *The Life and Times of Sultan Mahmud of Ghazna*, Cambridge 1931, s. 63, 64; C. E. Bosworth, "The Political and Dynastic History of the Iranian World (A.D. 1000-1217)", *CHIr*, V, 18-19; Osman Turan, *Selçuklular Tarihi ve Türk-İslâm Medeniyeti*, İstanbul 1969, s. 45-59; M. Altay Köymen, *Büyük Selçuklu İmparatorluğu Tarihi*, Ankara 1979, I, 33, 35, 36, 77-78, 84, 89, 95-96, 115-116, 120-124, 130; a.m.f., *Selçuklu Devri Türk Tarihi*, Ankara 1982, s. 30-31; Faruk Sümer, *Oğuzlar (Türkmenler) Tarihleri Boy Teşkilâtı-Destanları*, İstanbul 1980, s. 62-64; Reşat Genç, *Karahanlı Devlet Teşkilâtı*, Ankara 1981, s. 45, 48-49; İbrâhim Kafesoğlu, "Selçuk'un Oğulları ve Torunları", *TM*, XIII (1958), s. 117-119; a.m.f., "Selçuklular", *İA*, X, 353; "Arslan", *İA*, I, 609; Omelyan Pritsak, "Kara-Hanlılar", *İA*, VI, 256-257; Cl. Cahen, "Arslan b. Saldjuğ", *EP* (İng.), I, 661-662; Erdoğan Mercil, "Arslan b. Selçuk", *Küçük Türk İslam Ansiklopedisi*, İstanbul 1974, I, 174-175.

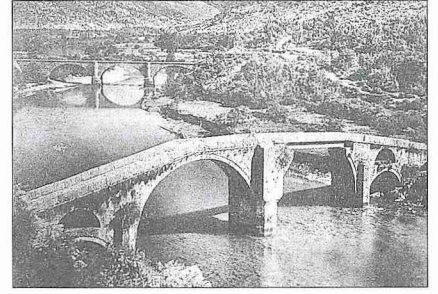

ABDÜLKERİM ÖZAYDIN

ARSLANAĞA KÖPRÜSÜ

Bugün
Yugoslavya sınırları içinde bulunan
Hersek bölgesinde
bir Osmanlı devri Türk köprüsü.

Dubrovnik (Ragusa) doğusunda Trebinje'de aynı adı taşıyan nehrin üzerinde inşa edilen bu köprü 981'de (1573-74) Sokullu Mehmed Paşa vakfı olarak yapıldı, fakat halk arasında Arslanağa (veya Bey) Köprüsü adıyla tanınmıştır. Köprü, nehirde bir elektrik santrali yapılması sebebiyle 1970-1972 yıllarında

Arslanağa Köprüsü'nün eski yerinden sökülmeden önceki görünüşü - Trebinje / Yugoslavya

taşları birer birer sökülerek 3.5 km. batıda aynı su üzerinde yeniden kurulmuştur.

92.25 m. uzunluğunda olan bu dört gözlü köprü'nün en büyük gözü 18.60 m. açıklığında, diğer gözler ise 9 m., 8.95 m. ve 17.66 m. açıklığındadır. Küçük gözler üst üste çift kemerlidir. Arslanağa-Sokullu Mehmed Paşa Köprüsü Osmanlı devri Türk yapı sanatının Rumeli'deki en güzel ve en değerli eserlerindendir.

BİBLİYOGRAFYA :

Dr. Čelić — M. Mujezinović, *Stari Mostovi u Bosni i Hercegovini*, Beograd 1968, s. 241-249, 267-269; Dzamal Čelić, *Arslanagića Most*, Trebinje 1972; Cevdet Çulpan, *Türk Taş Köprüleri*, Ankara 1975, s. 166-167; Ayverdi, *Avrupa'da Osmanlı Mi'mârî Eserleri II*, s. 467; a.m.f., "Yugoslavya'da Türk Âbideleri", *VD*, III (1956), s. 184.

SEMAVİ EYİCE

ARSLANHANE

İstanbul'da Osmanlı devrinde bazı hizmetlerde kullanılmış eski bir Bizans kilisesi.

Türkçe kaynaklarda Arslanhane adıyla geçen yapının Ayasofya'nın güneyinde ve Sarây-ı Cedîd'in (Topkapı Sarayı) esas girişi olan Bâb-ı Hümayun'un dışında, 1933'te yanan eski Adliye Sarayı'nın arsası yerinde olduğu bilinmektedir. Türkler tarafından arslanhane olarak kullanılan bina esasında, Bizans imparatorlarının Sultanahmet Meydanı'ndan Marmara kıyısına kadar uzanan sahayı kaplayan büyük sarayının Ayasofya önüne açılan en önemli girişi olan Khalk Kapısı'na komşu veya onun üstünde idi. Hz. İsa adına yapılan bu kilise Khristos tes Khalkes (Khalke İsa'sı) olarak ad-

landırılmıştı. İlk defa İmparator I. Romanos Lekapenos (919-944) tarafından çok küçük bir ibadet yeri olarak yapılmış, sonraları I. İoannes Tzimitzes (969-976), 971 yılı Martında Rus Knyas'ı Swjatoslaff'a karşı sefere çıkarken, içine on beş kişinin zor sığıdığı bu şapelin yerine yeni ve ihtişamlı bir kilise inşasını emretmişti. Çok zengin bir şekilde süslenen bu kiliseye imparator tarafından değerli eşya ve iki de rölik vakfedilmişti. İoannes, 976 yılı Ocak ayında öldüğünde bu kilisenin ön holünde (narthex) önceden kendisi için hazırlattığı muhteşem bir lahde gömülmüştü. XI-XII. yüzyılın Bizans tarihçilerinden Kedrenos'un ifadesine göre kilise, Khalke Kapısı'nın kemeri üstüne oturtulduğundan yüksek bir bina idi.

Fetihten sonra bu kilise birçok benzeri gibi cami veya mescide çevrilmiştir. Bu sahada belki eski yapılardan da kısmen istifade edilerek Ayasofya'nın doğu tarafına, denize uzanan yamaçta cebehane kurulmuş, XVI belki de XVII. yüzyılda buradaki bir eski kilisenin alt katına saraya ait vahşi hayvanlar yerleştirilmiştir. Khalke Kapısı kilisesinin bu bina ile aynı olup olmadığı önceleri kesinlikle bilinmiyor idiye de Mango bunu mümkün görmektedir. Gerçekten de kaynakların verdikleri bilgiler ve bazı resimler birbirini tamamlamaktadır. Bu eski kilisenin alt katında ve belki de yanında uzanan mahzenlere başta arslanlar olmak üzere çeşitli hayvanlar yerleştirilmiş, üst kat ise saray nakkaşlarının çalıştıkları nakkaşhaneye tahsis edilmiştir. 1608 yılında İstanbul'a gelen seyyah Simeon, Arslanhane'yi oldukça etraflı bir şekilde anlatmakta, fakat nakkaşhaneden hiç bahsetmemektedir. Halbuki XVII. yüzyılın ilk yarısında Evliya Çelebi buradaki nakkaşhaneyi, "Arslanhâne'nin üst tabakaları kat kat kârgir-binâ hücrelerdir ki cemî nakkâşân-ı üstâdân kârhânedede sâkinlerdir" sözleriyle anlatmaktadır. Bir ihtimal olarak saray nakkaşhanesinin 1608'den sonra, bu tarihle Evliya Çelebi'nin (d. 1020/1611) *Seyahatnâme*'sinin İstanbul'a dair ilk cildinin metnini hazırlamak üzere şehri gezmeye başladığı 1631 yılı arasında kalan süre içinde kurulmuş olabileceği düşünülebilir. Sonraları yazar İnciciyan da (ö. 1833), bir kubbe ve iki yarım kubbeli olan Arslanhane'nin üst tarafında nakkaşhane odalarının bulunduğunu bildirmekte ve eserinin son derecede nâdir

olan Ermenice aslında bu yapının bir de gravürüne yer vermektedir. Yine İnciciyan'ın yazdığına göre nakkaşhane 1802'de yanmış, 1804'te henüz ayakta olan kâgir kilise, yanındaki cebehanenin genişletilebilmesi için yıkılmıştır. Ancak 1808'de Alemdar Mustafa Paşa Vak'ası sırasında 16 Kasım günü çıkan yangında cebehane tamamen yanmış ve 1848'de de artık toprak üstünde hiçbir izi görülmeyen Kilise-Arslanhane'nin arsası üzerine mimar Gaspere Fossati tarafından Dârülfunun binasının inşasına başlanmıştır. Kısa bir süre bu maksada uygun olarak kullanılan bu muhteşem ve heybetli bina, ilk Meclis-i Meb'ûsan ve Adliye Nezâreti olduktan sonra İstanbul Adliyesi'ne tahsis edilmiş, 1933 sonbaharında ise yanmış ve kâgir duvarları da kaldırılmıştır.

Arslanhane olan Bizans kilisesini, Matrakçı Nasuh'un XVI. yüzyılda hazırlanan *Beyân-ı Menâzil-i Sefer-i Irâkeyn* adlı eserini süsleyen İstanbul minyatüründe de görmek mümkündür. Burada Ayasofya ile deniz arasında beyaz olarak belirtilen kubbeli yapı ile İnciciyan'ın gravürü arasında o kadar büyük bir benzerlik vardır ki bunun Arslanhane olmasından şüphe edilemez. İsveçli subay Cornelius Loos'un 1710'da çizdiği İstanbul manzarasında olduğu gibi bir İtalyan ressamın 1786'da Sir Richard Worseley için yaptığı manzarada da kasnak pencereleri yarıya kadar örülü, kubbesi ot kaplı olan bu bina farkedilmektedir.

Arslanhane'nin bugün elimizdeki en iyi resmi İnciciyan'ın kitabında bulunmaktadır. Burada, önünde geç devre ait tek katlı bir yapı bitleştirilmiş büyük bir kemer görürüz. Bu kemerin üstüne oturan kilisenin yanlarında kemerli destek payandaları vardır. Üzerinde otlar çıkmış harapça binanın kubbe pencereleri yarıya kadar örülüdür.

Bu bölgede eski büyük sarayın harabesinden artakan bodrum ve mahzenlerin çokluğu düşünülecek olursa, bunların vahşi hayvanlar ve arslanlara tahsis edilmiş olmaları mümkündür. Ancak üstte olan esas kilisenin ve müstemilâtinin bir süre nakkaşhane olduğu düşünülebilir. Yoksa arslanlar ile nakkaşların aynı bina içinde iç içe yaşadıklarına ihtimal verilemez.

BİBLİYOGRAFYA :

Evliya Çelebi, *Seyahatnâme*, I, 607; J. P. Richter, *Quellen der byzantinischen Kunstgeschichte*, Wien 1897, II, 352 vd.; R. Janin, *La Géographie ecclésiastique, Eglises et monastres*, Paris 1953, s. 374; İnciciyan, *XVIII. Asırda İstanbul* (haz. H. Andreaşyan), İstanbul 1956, s. 46; Süheyl Ünver, *Fatih Devri Saray Nakkaşhanesi ve Baba Nakkaş*, İstanbul 1958; C. Mango, *The Brazen House*, Koehenhavn 1959; Polonyalı Simeon, *Seyahatnâme* (haz. H. Andreaşyan), İstanbul 1964, s. 7; Semavi Eyice, "Arslanhane ve Çevresinin Arkeolojisi", *İstanbul Arkeoloji Müzeleri Yıllığı*, XI.-XII. İstanbul 1964, s. 25-29 ve resim 4, 5.

SEMAVİ EYİCE

ARSLANLI

(bk. ESEDİ).

ARSLANŞAH b. MES'ÜD

(bk. NUREDDİN ZENGİ, *Arslanşah*).

ARSLANŞAH b. TUĞRUL

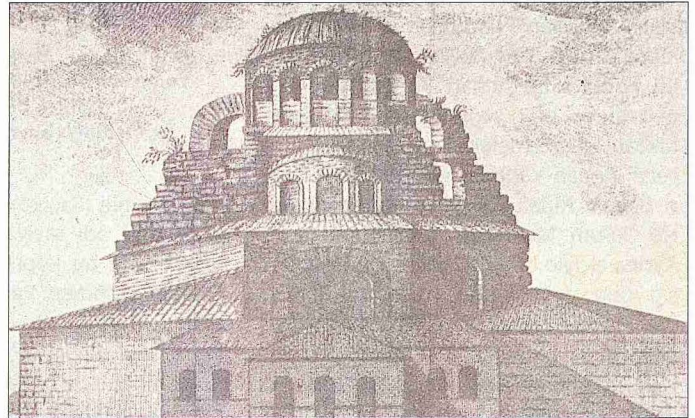
(Arسلان شاه بن طغرل)

(ö. 572/1177)

Irak Selçuklu hükümdarı

(1160-1177).

I. Tuğrul'un oğlu olan Arslanşah babası öldüğünde (529/1134) henüz bir yaşındaydı. Amcası Sultan Mesud, Arslanşah ile Selçuk'un oğlu Melikşah'ı hi-

Arslanhane'deki
Bizans
kilisesi
(İnciciyan'dan)